

РЕШЕНИЕ

№ 7765

гр. София, 21.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 14.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **4410** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК вр. с чл.70, ал.1 вр. с чл.13, ал.1, т.1 и т.2 от от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на С. Х. С. ЛНЧ [ЕГН] гражданин на И. срещу РЕШЕНИЕ №УП-В14/19.04.2021г. на Интервюиращ орган при ДАБ при МС, с което е отхвърлена молбата му за предоставяне на международна закрила като явно неоснователна.

По изложените в жалбата твърдения за оспорване на решението като процесуално, материално-незаконосъобразно и противоречащо със целта на закона. Твърди се, че неправилно ответникът е обвързал молбата за закрила с предходно подадената такава. В действителност изтъква, че не е потърсил закрила от официалните власти да го защитят от братята и бащата на неговата любима, които го заплашвали, но изтъква, че животът му е застрашен в страната му по произход. С оглед изложеното –моли да се уважи жалбата му.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез адв.Л., поддържа жалбата си и моли да се уважи.

Ответната страна чрез юрк.П. –оспорва жалбата и моли да се отхвърли.

Представителят на СГП изразява становище на неоснователност на жалбата като предлага да се отхвърли.

Административен съд – София град, I отделение, 47състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е в срок, от надлежна страна, поради което следва да се разгледат доводите по същество.

Във връзка с гореизложеното съставът на първо място приема следното:

Производството за закрила е посочено, че е започнало по молба за закрила вх.№РД09-В-420 от 07.04.2021г. подадена от С. С., гражданин на И., [дата на раждане] с етническа принадлежност –кюрд, вероизповедание –мюсюлманин сунит, неженен, ЛНЧ [ЕГН] с данни, установени от декларация по чл.30, ал.1 т.3 от ЗУБ първоначално, а впоследствие от копие на лична карта и свидетелство за иракско гражданство.

Посочено е, че по сведения на кандидата -същият е напуснал И. /град Д./ в началото на 2021г. по причини, че е бил заплашван от родителите на приятелката си Бейда, с която преди това избягали /края на 2020г./ в [населено място]. Посочил е, че е имало и оплакване от близките на приятелката му в полицията, поради което е взел решението да напусне страната си нелегално през Турция. Сочил, че също преди това през 2016г. е напуснал И., подал молба в България, след това в Румъния, но по време на интервюто заявил, че се връща в И., защото майка му е болна. После през следващата година е подал и молба за закрила в Гърция, но не дочакал решение, като междувременно се е озовал в РБ.

В решението си ответникът е посочил, че от поведението на оспорвания още от 2016 г. е видно, че крайната му цел не е РБ, тъй като не е изчакал молбата му да се разгледа, а е напуснал страната. Също така е подчертано, че се е завърнал обратно в родината си, поради което това е индиция, че животът му не е застрашен. Посочено е, че при настоящата молба преди подаването й- лицето е престояло няколко дни на територията на РБ, преди да я подаде, когато е било установено нелегално. Направен е извода, че ако е застрашен живота му и търси закрила- най-логично е веднага да потърси закрила. Обобщено е, че в страната си по произход лицето не е било преследвано на основание етническа принадлежност или националност, не е било член на политически партии или организации. Кандидатът не е участвал в групировки, не е бил съден или арестуван, не е имал проблеми с властите. Прието е, че от интервюто на кандидата е установено съществено противоречие в бежанската му история. Като цяло поведението му разкрива, че РБ не е била крайната му цел. Факта на последващото му връщане в И. е прието, че е индиция, че не е имал каквито и да е проблеми. Въз основа на това е визирано, че съгласно Глава II, §.62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на Службата на Върховния комисар на ООН - „мигрант“ е лице, което по различни от изброените причини – се засели доброволно другаде като тези причини могат да бъдат от битов или личен характер и това лице съответно не е бежанец, а мигрант. Направен е извода, че направените изявления от С. са свързани с преследване от роднините на неговата годеница, но това не е основание за закрила по чл.8, ал.1 и ал.9 от ЗУБ, защото няма преследване на основанията в посочените разпоредби. Акцентирано е, че общата обстановка в И. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951г.. Обобщено е, че причините за напускане на страната по произход имат личен характер като не са свързани с религия, раса, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Подчертава се, че лицето не сочи да е преследвано по смисъла на закона, както и не изнася данни за каквито и да е посегателства. Отбелязано е, че преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ е нарушаване на основните права или съвкупност от

действия, които водят до нарушаване на основните права, каквито данни се установяват конкретно. Изтъква се, че няма посегателство, няма реални действия на преследване нито от страна на държавен орган, нито от организация, на която държавата не желае или не може да противодейства. Посочено е, че бежанската история на лицето е свързана с твърдения за напускане на страната, поради притеснения за преследване, което обаче не е такова по смисъла на ЗУБ, а е свързано с лични причини /роднини на приятелката му/. С оглед изложеното е направено заключението, че не са налице основанията за предоставяне на статут на бежанец по чл.8, ал.9 от ЗУБ. Не са открити и предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут. Не са установени тежки посегателства като посочените в чл.9 от ЗУБ, както и няма риск от такива в бъдеще. Анализирани са ситуацията в Иракски К. на база представената справка вх.№МД-145 от 19.03.2021г. и е направена констатацията, че няма вътрешен или международен конфликт, както и липсват данни живота и свободата на чужденеца да са реално застрашени. Има позоваване на т.39 на решение на СЕС относно пълзящата скала за преценка на безогледното насилие, че колкото по индивидуални са причините за закрила, толкова по намалява риска от безогледно насилие. С оглед изложеното е прието, че молбата за закрила на С. С. е явно неоснователна по смисъла на чл.13, ал.1, т.1 и т.2, т.12 от ЗУБ, поради което е отхвърлена.

В съдебно производството от ответника е представени 2бр. нови справки №МД-266 от 03.06.21г. и МД-525 от 18.10.2021г..

С оглед изложено СЪДЪТ намира следното:

На първо място видно от заповед №РД-05-775 от 09.12.2020г. на л.15 на Председателя на ДАБ –последният е упълномощил ответника В. М. качеството му на експерт да бъде интервюиращ орган. С оглед изложеното се прави извода, че ответникът е надлежен орган и е постановил валиден административен акт.

В производството не са допуснати процесуални нарушения.

Не се споделя възражението в жалбата, че заповедта е постановена в нарушение на процесуалните правила. Пространствено ответникът е мотивирал крайния си извод да приеме молбата за явно неоснователна.

В основата на констатациите му по същество е самата бежанска история разказана от молителя. Същият е напуснал страната си нелегано, първоначално е бил установен в Турция около месец и половина. Не е имал причини за напускане на родината си, свързани с основания за закрила. Точно обратното изтъкнатото основание е свързано с лична история. Дори да се кредитира същата –за заплахи от страна на роднините на годеницата му, това не определя лицето като бежанец. Правилно е маркирана разликата между бежанец и мигрант и разграничението, направено по смисъла на Глава II, §.62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на службата на Върховния Комисар на ООН. В този аспект напълно обоснован е извода, че търсецът за закрила е икономически емигрант, защото мигрант е лице, което доброволно напуска страната си, за да се засели другаде и същият не може да се третира като бежанец. В контекста на изложеното следва да се има предвид сведено от лицето, че Б. е член на ЕС и няма значение дали е тя или друга държава от ЕС. В тази насока е и цялостното предходно поведение на молителя за закрила. При първото му напускане на И. – отново е бил в България, след това в Румъния и Гърция, където е имало образувано производство за закрила. Обосновано е прието, че няма преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ, поради което не следва да се прилага чл.8.

Правилно не са открити и основания за приложение на чл.9, ал.1 от ЗУБ. В тази връзка е и подчертаното тълкуване, дадено в решение от 17.02.2009г. на СЕС по дело С-465/07г. на чл.15 б.в от Директива 2004/83 на ЕО. Съгласно пълзящата скала в това решение –колкото в по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е повлиян от конкретни фактори относими към личното му положение, то толкова по-слаба ще е степента на безогледно насилие за него при търсенето на субсидиарна закрила. Във връзка с изложеното напълно се възприемат изводите, че в страната по произход няма нито вътрешен въоръжен конфликт, нито международен такъв. Изводите следват от анализа на справката, ползвана от ответника, както и от 2-те справки, представени пред съда. Видно от същите /справка от 18.10.2021г./ ситуацията в Иракски К. не е променена от справката, анализирана от ответника. Описани са отделни събития вкл. с цел подобряване на културна на толерантност и мирно съжителство между отделните компоненти. Напр.срещата на министър-председателя на регионалното правителство с Партиарха на Източната арийска църква. Визирани са усилия, отново на регионалното правителство, за подобряване на инфраструктурата в отделните райони. Не се отричат отделни действия от страна на Турция по отношение на членове на Кюрдската работническа партия. Посочено е в справката от 03.06.2021г., че по границата с И. има присъствие на представители на ислямска държава, но като цяло този район не е засегнат от насилието й, а самият район е стабилизиращ фактор в Близкия изток. Следователно правилна е констатацията, че няма вътрешен или международен конфликт, поради което правилно като цяло молбата за закрила на основание чл.13, ал.1 т.1, т.2 и т.12 е прието за явно неоснователна и е отхвърлена. С оглед всичко изложено – жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

На основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд, С.-град, I-во отделение, 47 –ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на С. Х. С. ЛНЧ [ЕГН] гражданин на И. срещу РЕШЕНИЕ №УП-В14/19.04.2021г. на Интервюиращ орган при ДАБ при МС, с което е отхвърлена молбата му за предоставяне на международна закрила като явно неоснователна.

Решението не подлежи на касационно обжалване съгласно чл.85, ал.4 от ЗУБ.

Съдия: